

Renault
Vrijbouter
Vrienden
Club

Uitlaatklep

november 2019

Peter en Marjan: een reisverslag vol Vieren

70 jaar Stam - Terugblik op Heeg - Vader en zoon op motorrevisie

Van de voorzitter

Beste Vrijbuiters Vrienden,

‘Al bijna weer een jaar om en onze oudjes mogen weer in de winterslaap’ is de standaard openingszin voor de laatste uitgave van het jaar van uw lijfblad. In mijn geval klopt het ook bijna deze keer. Lotte had nog een auto nodig voor een uitje, dus vroeg me om de R11. Prima, dacht ik in eerste instantie. Blijken ze in ene al gestrooid te hebben, wat ik toch wel zielig voor de R11 vind. Dat wordt volgend weekend een keer heel goed wassen en dan de stalling in.

De nieuwjaarreceptie was dit jaar bij de evenementencommissie thuis, waarvoor dank!

Henk en Mandy hadden in hun achtertuin een bijzonder gezellige plek ingericht zodat de leden elkaar nog een keer konden ontmoeten, zo tussen de kampeerevenementen door. Niet voor iedereen was de

reisafstand even handig te overbruggen, dus hopen we het komend jaar op een iets centralere plek.

Het voorjaarsfeest was dit jaar natuurlijk het fantastische koperen jubileum evenement, georganiseerd door Jack en Sjannien. Zoals in de vorige uitgave van uw lijfblad uitgebreid behandeld, was dit een geweldig weekend met veel elementen die best nieuw waren voor de doorsnee RVVC-er. Een rondrit met meerdere verkeerslichten, bijvoorbeeld en de uitvoering van de illustere figuren, niet te vergeten! Nogmaals dank voor de organisatie.

Voor het najaarsfeest mochten we dit jaar afreizen naar het immer mooie Friesland. Omdat mijn partner op de donderdag jarig was, kon ik pas vrijdag, gelukkig wel vroeg in de ochtend, op pad. Tussen de

buien door, maar wel met flinke wind van over de poel bij de camping, maar even snel de vouwwagen opgezet. Dat is precies het punt waar het mis ging: De fysiotherapeut concludeerde de dinsdag na het weekend dat het om een originele spit ging in mijn rug. Gelukkig konden de evenement-gangers wel lachen om de houterige tred waarmee ik me over de camping verplaatste. Richard probeerde nog om me te overtreffen, maar de meningen zijn verdeeld:

Een ander geluk mijnerzijds is natuurlijk dat de oudste van de nieuwe generatie RVVC-ers haar rijbewijs heeft gehaald! Zij kon mooi met de R11, op een moment dat het haar paste, naar Friesland komen. Het “even de kids halen” op vrijdagavond behoort nu echt tot het verleden! De winnaars van de bokaal zullen verderop in deze Uitlaatklep vast meer verhalen over onder andere de leuke rondrit, de goed geregelde diners (meer-voud!) en ontbijt op de zondag. Henk en Mandy, bedankt voor de organisatie!

De kerstkaart zal vergezeld gaan van een uitnodiging voor de komende nieuwjaarsreceptie, waarvan ik hier alleen de datum bekend zal maken: 12 januari 2020.

Qua planning voor de komende evenementen heeft het bestuur het volgende in de aanbieding:

5-7 juni 2020: Flevoland

11-13 september 2020: Achterhoek

In 2021 willen we Groningen en Brabant aandoen.

*Met vrolijke Vrijbuiters Groet,
Folkert Sikkema*

Vader en zoon doen een motorrevisie

Alhoewel ik vorig jaar augustus nog schreef dat ik niet zat te wachten op een motorrevisie voor het Viertje omdat er een Rodeo op me wachtte, toen er in ene een reden op mijn pad kwam om de prioriteiten-volgorde overhoop te gooien. Ten eerste was daar Sven die (onder andere) de volledige voortrein van een R19 in zijn R9 prakte, zodat er een 1400cc motortje beschikbaar kwam. Ten tweede en veel belangrijker: Lotte gaat toch eindelijk aan haar rijbewijs beginnen.

Zoals al eens eerder beschreven, heeft het Viertje een C2J, 1400cc motor uit de R5TX met allerlei extra opsmuk, zoals een hoge compressie en injectie en zo. Dat ging ergens flink mis, waar ik niet te lang over zal uitweiden, maar in het ReuzenweekenTT in Mantinge was het olieverbruik werkelijk overmatig. Zo veel zelfs dat ik de auto maar een poosje in het verdomhoekje heb gezet. Dekentje erover en we zien wel een keer. De APK was al voor 2 jaar, dus haast is wat anders.

Alhoewel Lotte al in heel 2018 mocht beginnen met rijlessen, wilde dat qua financiering nog niet helemaal van de grond komen. Ze zal vast niet ontkennen dat ik een en ander niet voldoende heb gepusht, doch slappe smoezen waren steeds mijn deel. Met haar 18e verjaardag kreeg ze van oma een flinke bijdrage voor het rijbewijs en besloot ze er dan toch maar mee te beginnen. Geweldig! Dan kan ze (met Bram) zelf naar de weekenden van de RVVC rijden in plaats van dat ik hen op de late vrijdagmiddag nog een keer moet op gaan halen. (Want ik wil zelf

doorgaans graag een dagje te vroeg komen).

Als Lotte op eigen gelegenheid naar een RVVC weekend komt, dan moet dat natuurlijk wel met passend vervoer. Gelukkig is er dan de R11 voor mij en kan zij met het Viertje komen. Het enige wat er daarvoor nog moet gebeuren, is een volledige orgaantransplantatie van het aller binnenste deel van de motor van het Viertje. Het olieverbruik wordt veroorzaakt door het niet lekker passen van de zuigers in de cilinderbussen, dus die moeten vervangen. Het motortje van Sven had nog niet veel achter de kiezen, dus die kon prima als donor fungeren. (Je kunt wel alles nieuw kopen, maar daar wordt het niet leuker van).

“Bram. Heb je zin om dat motortje uit elkaar te trekken”. “Ja, gaaf”. “Wanneer?”. “Ja, nou, eh, eerst nog toets-week. Volgend weekend?”. Deal! De vrijdagmiddag van dat weekend had ik me helemaal opgeladen om samen met Bram aan de mega-klus te beginnen. Bram had echter meer afspraken voor de vrijdagavond, maar dat weerhield mij er niet van om die avond de motor en de bak vast van het subframe van de complete R9-voortrein af te halen en klaar te zetten voor zaterdag.

Zaterdag moest Bram werken, maar dat weerhield mij er niet van om maar eens op zoek te gaan naar het binnenste deel van de R9 motor. Aan het einde van de dag lagen de zuigers en bussen netjes genummerd op de werkbank.

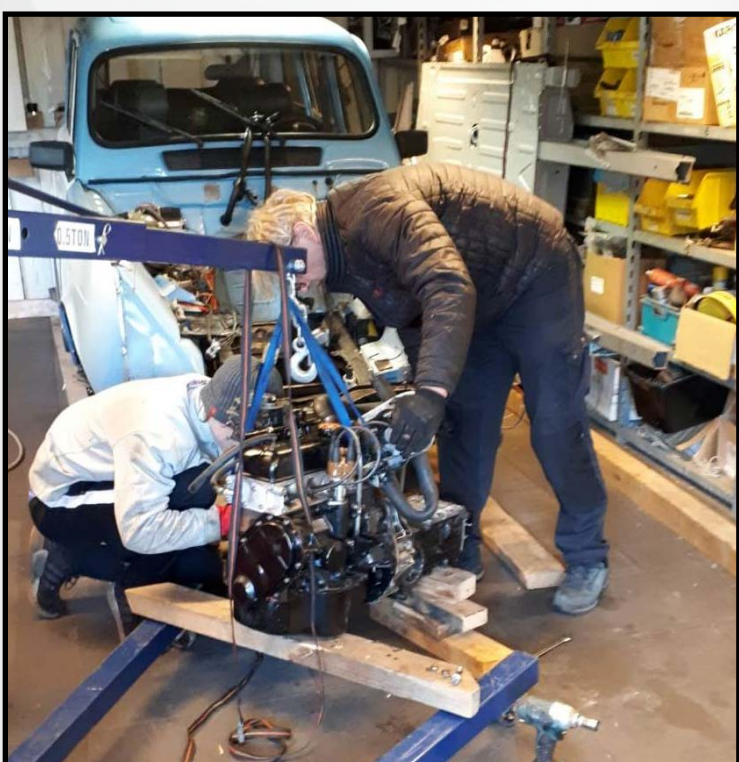
Ow? Wat blijft er dan nog over van “klussen-met-zoonlief”? Als er toch zoveel progressie gehaald werd, dan kunnen we ook gewoon

het Viertje ophalen en daar de motor uit peuteren en uit elkaar halen, als de hoeveelheid uren in de zondag toereikend zijn. Zo gezegd, zo gedaan:

Met het buiten leggen van de body van de Rodeo en het ophalen van het Viertje was de zondag eigenlijk al half om. Na de lunch maar even flink aan de bak met zijn tweeën,

om na een uurtje of twee de motor in de takel te hebben hangen.

De resterende tijd in de zondagmiddag was toch nog ruim voldoende om door te sleutelen totdat het binnenste van de motor was verwijderd. Zulks sleutelen, die Bram!

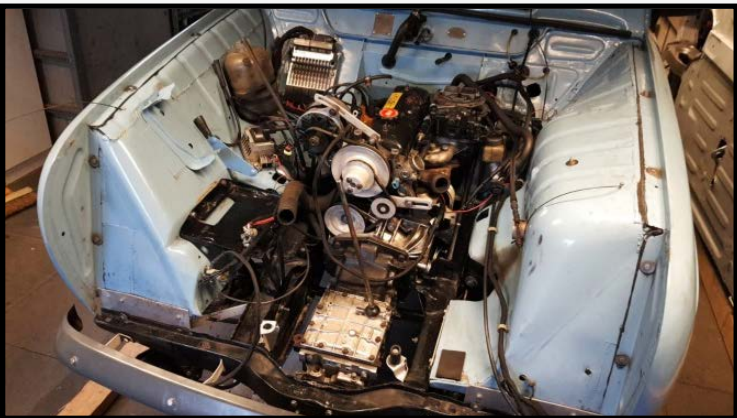
Maandagochtend meteen langs het revisiebedrijf gegaan om een dikke (1.75mm) reparatie-koppakking te bestellen. Dat schijnt zo weinig voor te komen dat je helemaal tot vrijdag moet wachten voordat je hem op kunt halen. Dat geeft je daarentegen op de doordeeweekse avonden wel iets gelegenheid de motorruimte van het Viertje iets te fatsoeneren. De Belgen kennen daarvoor het woord "kuisen" en de Duitsers hebben "schönen", wat in mijn belevingswereld meer betekent dan alleen maar schoonmaken. De kabelboom die ik erin had geklust was nooit verder gekomen dan het stadium "prototype" of "laten we het zo maar eens proberen".

Gelukkig was er ergens een flinke rol van dat irritante textiel-plakband overgebleven, zodat daar ook eindelijk eens wat aan gedaan kon worden. Verder mochten de ergste olie-lek-sporen nu ook wel eens verwijderd worden...

Het volgende weekend, na het ophalen van de koppakking, op de vrijdagavond konden we verder met het dichtbouwen van de motor. De avond was bijna lang genoeg om dat helemaal voor elkaar te krijgen. Bram was er natuurlijk weer bij om voor het eerst van zijn leven het aanhalen van een cilinderkop op een motorblok mee te maken. Dat zou je eigenlijk een eigen hoofdstuk moeten krijgen in het boekje met de titel: "Goede opvoeding". Of zouden we alle jonge ouders gewoon een vraagbaak van een 4tje moeten geven?

Na een goede nachtrust konden we op de zaterdagochtend weer fris aan de gang om nog voor de lunch het huwelijk tussen aandrijflijn en carrosserie weer te kunnen sluiten.

Bram moest helaas weer werken op de zaterdagmiddag, maar dat weerhield mij er niet van om goed door te gaan met onderdelen in de motorruimte gooien. Tegen het einde van de middag kon het opgefreste motortje weer aangeslingerd worden!

Groeten, Folkert

Vakantiebelevissen van Peter en Marjan

Afgelopen voorjaar besloten we om een rondreis te gaan maken door het Iberisch schiereiland, zoals Spanje en Portugal ook wel worden genoemd. Behalve de landen met al hun bezienswaardigheden, landschappen en prachtige kustlijnen, hopen we ook veel Viertjes te spotten. Die moeten daar in vergelijking met ons land nog vrij veel rondrijden. We zijn benieuwd! Na een grondige voorbereiding vertrekken we op Tweede Paasdag en vrij vlot doorkruisen we België en Frankrijk, om zo'n vier dagen later via Andorra (diesel voor € 1,06), waar we tussen de sneeuwmuur doorrijden, het noordoosten van Spanje te bereiken. Eenmaal over de Pyreneeën dalen we snel af, terwijl de temperatuur evenredig stijgt. Langs enkele bergmeren rijden we in zuidelijke richting via Lleida naar het stuwmeer van Caspe, waar we enkele dagen bijkomen van de lange aanlooproute op een prachtig gelegen camping aan de oevers van het

meer. Wat verder naar het westen bezoeken we Zaragoza met zijn mooie oude stad en enorme kathedraal. Intussen is de temperatuur gestegen tot 29 gr! En dat voor eind april!

Door het droge binnenland rijden we naar de oostkust. Spanje is een groot land en de afstanden zijn voor onze begrippen enorm. Van Zaragoza naar Valencia zijn we een dag onderweg. Al rijden we natuurlijk niet snel met de camper. Zes km buiten de stad vinden we een prima camping aan de fietsroute naar de oude stad van Valencia, wat ook wel de fietshoofdstad van Spanje wordt genoemd. Na een forse overstroming in de jaren '50 besloot het stadsbestuur de loop van de rivier, die dwars door de stad stroomde, te verleggen en de oude bedding is nu één groot park met veel fietspaden die de verschillende delen van de stad met elkaar verbindt. Heel bijzonder om onder de voormalige bruggen door te fietsen. Bij toeval komen we op een groot plein terecht waar een gratis toegankelijk muziekfestival wordt gehouden. Het is er druk en onder een stralende zon genieten we enkele uren van de verschillende muziekstijlen. We bewonderen prachtige architectonische gebouwen en de oude binnenstad. Onze hond Bo zit in een mand bij mij achter op de fiets en oogst veel bekijks. Dat zien ze hier niet zo vaak! Na vier dagen trekken we verder.

Ten zuiden van Valencia rijden we met een grote boog om de bekende Costa Blanca, om alle drukte bij de bekende badplaatsen

te vermijden. Voorbij Cartagena vinden we een stille camperplaats aan de kust, die we bereiken over een onverhard zandpad. Een Belgisch echtpaar staat hier al een week en kwam hier helemaal tot rust. Ook wij blijven hier enkele dagen en we maken fijne wandelingen langs de eenzame kust, bergen op de achtergrond. En zo zakken we langzaam af langs de kust naar het zuidoosten, overnachtend op stranden aan afgelegen baaien, soms vergezeld door enkele andere campers. De route die we rijden is schitterend. Door een bergachtig kustgebied, soms hoog boven het water, dan weer vlak langs de zee. We maken een wandeling door Las Negras en daar spotten we onze eerste Renault 4 in Spanje. Een lichtblauwe jaren '80 TL met verchromde bumpers en roestplekken langs de dakranden. Hij ziet er verder netjes uit en ik kan het niet laten om er onder te kijken. Een puntgave bodem. Geen roest te bekennen. Ik verwachtte ook niet anders in dit droge klimaat.

We rijden door een woestijnachtig gebied bij de Sierra Nevada en in de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw werden hier veel zogenaamde spaghettiwesterns gemaakt door Italiaanse regisseurs. Klassiekers als *The Good, the Bad and the Ugly*, *A Fistful of Dollars* en *Once upon a time in the West* zijn in dit gebied opgenomen. De wildweststadjes die er indertijd zijn gebouwd als decor voor deze films staan er nog steeds en zijn te bezoeken. En zo lopen we door de stoffige straten met een bank, een saloon, een wapensmid, een hotel, een drugstore en een doodgraver met zwarte koets voor de deur en een kerkhof met grafstenen achter zijn nering. Af en toe rijden acteurs op paarden schietend met hun revolvers achter elkaar

aan, grote stofwolken opwerpend. Ook lopen ze tussen het publiek in hun wildwestkledij en je verwacht ieder moment John Wayne, Clint Eastwood of Charles Bronson tegen het lijf te lopen. In de saloon beleven we een heuse Can-Can-dans waarin de jurken hoog worden opgeworpen. Al met al een bijzondere beleving, die mede levensecht is door een droge temperatuur van over de 30 graden!

De volgende dag rijden we langs de zuidoostkust richting Malaga. Onderweg passeren we een gigantisch stuwmeer waar de autoweg dwars doorheen loopt over een heel lange brug. De afslag naar Granada laten we voor wat-ie is. Het is daar nu 38 graden en ons een beetje teveel van het goede. Het is een groene kuststrook, die helaas wordt verpest door kilometers lange plastic kassen. De camperplaats in Malaga is een verschrikking. Een enorme betonplaat, restant van gesloopte bebouwing, ligt weliswaar direct aan het strand, maar het staat er vol met personenauto's, wrakken, oude woonwagens met dito vrachtwagens en oude bussen, het lijkt wel een woonwagenkamp. Er staan nog meer campers en we vinden in een hoek een rustige plek. Het is te laat om te verkassen en we besluiten om toch maar hier te blijven. Een penetrante lucht hangt over het terrein. Ik ga op onderzoek uit en loop honderd meter verder tegen een met stilstaand, gitzwart water gevuld afvoerkanaal vol viezigheid aan. Het water staat laag en een duin voorkomt momenteel dat het water rechtstreeks in de Middellandse Zee stroomt. Wat wel zal gebeuren als het water hoger komt... Het is een open riool en als we wat later een wandeling over het drukke strand maken, waar veel hotels staan, zien we her en der grote betonnen afvoerpijpen van onder het strand een flink eind de zee inlopen, waar ze uit het zicht onder water verdwijnen. Mochten we al van plan zijn geweest om hier te gaan zwemmen, dan zien we er nu toch maar van af. Het is druk. Overal wordt gepicknickt en gedronken. Mensen groeten vriendelijk. En er zijn douches met lauw water op het strand, waar we dankbaar gebruik van maken. Het is 's nachts benauwd en de stank van het open riool maakt het er niet

beter op. De volgende dag vertrekken we dan ook vroeg en ontbijten een eind buiten de stad op een heel wat fraaiere locatie.

We rijden door de ruige bergwereld van Andalusië en door een geweldig mooi gebied bereiken we Ronda, waar we de camper achterlaten op de plaatselijke camperplaats. Onderweg naar de oude stad lopen we tegen het tweede Viertje van onze reis aan. Ook dit is een TL, jaren '80 exemplaar. Getooid met twee dakdragers, gestoken in het wit, hier en daar bijgeschilderd in een afwijkende kleur, gebutst en gedeukt en van binnen een grote bende is het een echt

werkpaard. We lopen door de historische oude stad naar het hoogtepunt van Ronda, de beroemde Puente Nuevo, een stenen boogbrug van 98 meter hoog en die twee stadsdelen met elkaar verbindt die door een diepe kloof van elkaar zijn gescheiden. De bouw begon in 1735. In 1740 stortte de nog onvoltooide brug in, wat 50 arbeiders het leven kostte. In 1751 werd de bouw hervat en in 1793 was de brug voltooid. Ook de oude stad met zijn historische gebouwen is het aankijken meer dan waard. Vanuit Ronda rijden we de zogeheten witte dorpenroute. Een prachtige tocht van zo'n 200 km, die langs een tiental dorpen en stadjes voert, die geheel witgepleisterd als adelaarsnesten tegen de bergwanden zijn aangeplakt. We bezoeken ook enkele van deze stadjes en je kijkt je ogen uit. Als we op het eind van de dag aankomen op onze volgende overnachtingsplek, blijkt dat een dusdanige paradijselijke plek te zijn, dat we hier enkele dagen vakantie houden. Gelegen bij een stuwmeer, een zwembad op het schaduwrijke terrein, vriendelijke mensen, is het hier goed toeven.

Onze volgende bestemming is Sevilla. Bekende stad met erg veel bezienswaardigheden en historische gebouwen. We beperken ons tot de highlights, die we op de fiets bezoeken. Het is tegen de 40 graden en dan wil je niet in een grote stad zijn, maar aan het water. We zijn al aardig op weg naar Portugal en de Algarve met zijn mooie kusten lonkt. Onderweg naar de grens bezoeken we nog een aardig stadje, dat in de 19e eeuw is blijven hangen met onverharde zandwegen en -straten en mooie oude huizen en gebouwen. De grens wordt gevormd door de Rio Guadiana, die we oversteken over een enorme hangbrug. We nemen de eerste afslag naar de kust en rijden een prachtige route langs de Atlantische kust met leuke dorpen en stadjes. Onderweg naar Faro spotten we bij een restaurant een prachtige Renault 4 TL in Dakar-uitvoering. Wit met zwarte strepen op het dak en motorkap, mooie velgen en een luguber Dakarlogo op de achterklep. Sportieve stoelen completeren het geheel en hier staat een Viertje, dat met liefde wordt onderhouden. Helaas kunnen we geen eigenaar ontdekken. Een praatje over de Vier is altijd leuk, nietwaar?

In Faro bezoeken we de historische haven met oude stad. Aan de kade liggen oude schepen en in de binnenstad waan je je in de 18e eeuw. We lopen over de vestingmuren en de vele chartervliegtuigen die zowat iedere vijf minuten landen of opstijgen op het regionale vliegveld houden ons in de

21e eeuw. We rijden verder naar het westen en bij de bezoeken aan de diverse stadjes komen we vrij snel verschillende Viertjes in uiteenlopende staat van onderhoud tegen. Er rijden hier in Zuid-Portugal duidelijk meer Viertjes rond dan in Spanje. Zo zien we een mooie crèmekleurige TL en wat verderop een gedeukte en roestige witte 4 GTL. En in een mooi bergdorp aan de kust ontwaren we een hemelsblauwe 4 GTL met roestige bumpers. Wat ze allemaal wel gemeen hebben, is een volledig gave bodem! Er is geen roest te bekennen aan de onderzijde, dit in tegenstelling tot sommige carrosserieën. Ten zuiden van Lagos bezoeken we de beroemde prachtige rotskusten met doorkijkjes en uitgesleten gaten in de grillige rotspartijen. Dan bereiken we Cabo de Sao Vicente, de meest zuidwestelijke punt van het Europese continent. Vanaf hier werden de Portugese ontdekkingsreizigers uit de 15e, 16e en 17e eeuw uitgezwaaid, op weg naar de rand van de aarde. Er is een camperplaats bovenop de hoge kliffen en we zien de golven van de Atlantische Oceaan 60 meter lager op de rotsen uiteen spatten. Op de kaap zelf is een vuurtoren met een interessant bezoekerscentrum. Met tientallen anderen bewonderen we de prachtige zonsopgang boven de oceaan. Vanaf hier rijden we in noordelijke richting en we vinden overnachtingsplaatsen aan de fraaiste stille baaien en bezoeken onderweg mooie stadjes, o.a. Sines, de geboorteplaats van de ontdekkingsreiziger Vasco da Gama, die in 1502 als eerste via Kaap de Goede Hoop een nieuwe route naar Indië ontdekte. Hij landde in Goa, India, en stichtte daar de eerste Portugese kolonie. Verder rijdend langs de kust ontwaren we op een verder leeg parkeerterrein bij een soort vakantiepark de neef van ons oude Viertje, een op het oog in redelijke staat verkerende rode 4 TL. Nader bekeken ziet hij er van binnen en van buiten, ondanks een dikke laag stof, goed uit. Wat doet hij hier zo verlaten op een groot leeg parkeerterrein? Er is niemand te bekennen, dus we zullen het nooit weten. Op weg naar Cabo Espichel, een landtong met een vuurtoren en een klooster op hoge kliffen ten zuiden van Lissabon, treffen we voor een winkel nog een witte 4 TL, die er ook nog prima uitziet.

Lissabon slaan we vanwege de warmte en grote drukte over, maar we bezoeken wel een stadje in de buurt, waar zich de kennel bevindt, waar Bo is geboren in 2011 en via een uitwisselingsprogramma tussen de foksters wat later in Nederland terecht is gekomen. Die vond het erg leuk dat we de moeite hadden genomen en we maken kennis met zo'n 30 leden van Bo's familie, die er zelf verder vrij stoïcijns onder bleef. Ook met zijn moeder blijft het een oppervlakkige hereniging.. We nemen afscheid van de aardige en gastvrije dame met haar Basset Griffons en vervolgen onze route langs de kust. De temperatuur is hier een stuk aangenamer dan in het binnenland. Nazaré is het surfwalhalla van de Portugese kust en in een bezoekerscentrum, dat is gevestigd in een oud fort aan het strand, zien we op een groot scherm hoe surfers op hun planken de meest waanzinnige kunsten uithalen onder en bovenop de enorme golven. Het is ook een mooi stadje met steile straatjes, pleinen met historische gebouwen en een hoge klif met camperplaats. Vanaf Nazaré is het een uurtje rijden het binnenland in naar Fatima. In 1917 zou de Heilige Maagd Maria hier zes maal zijn verschenen aan drie herderskinderen en sindsdien is het een belangrijk katholiek bedevaartsoord, waar jaarlijks vele honderdduizenden pelgrims de grote basiliek bezoeken, die op de plaats van de verschijningen is gebouwd. Op het grote plein ervoor is een overdekte open hal waar constant openluchtmissen worden gehouden. Het meest indrukwekkend is een met zwarte betonverf gemarkeerde strook van twee meter breed en enkele honderden meters

lang die dwars over het plein naar de basiliek loopt en waarover tientallen mensen op hun knieën deze afstand afleggen. Dit doen ze om de meest uiteenlopende redenen en de spiritualiteit en symbolisme die deze plaats uitstraalt laat je niet onverschillig.

Onder de indruk van Fatima rijden we terug naar de kust en vinden een prachtige camperplaats bovenop een klif met uitzicht op mooie stranden en een fraaie zonsopgang boven de oceaan. De volgende dag rijden we langs de prachtige kustweg naar de havenstad Porto. Onderweg rijden we door een stadje waar we bij een tuincentrum een fraaie witte Renault 4 GTL zien staan.

Beletterd en bestickerd met de firmanaam, tuinartikelen en een reclamebord op het dak ziet het geheel er keurig uit. Wat verder langs de route bezoeken we een kerk die aan de buitenzijde geheel is betegeld en beschilderd met religieuze taferelen, de toren inclusief. Dit hebben we nog niet eerder gezien, heel bijzonder. En als we dit stadje uitrijden, zien we op de parkeerplaats naast een tankstation de mooiste Renault 4 staan, die we tot nu toe tijdens de hele reis hebben gezien. Van binnen en van buiten geheel gerestaureerd en gespoten in groen metallic met opnieuw met leder overtrokken bekleding is het een lust voor het oog. Hij heeft het dashboard met de horizontale kilometermeter, dus hij is van voor '83. Ik loop het tankstation binnen en vraag in het Engels aan de man, eind 20, die achter de balie staat van wie de mooie Renault 4 is. Die blijkt van hem te zijn, weet hij trots met

anderhalf woord Engels duidelijk te maken. Helaas is verdere conversatie niet mogelijk door de taalbarrière. Dus ik steek mijn duim maar op als ik naar de 4 wijs en verlaat het tankstation. Jammer, dit had een mooi verhaal kunnen opleveren. Het is gedurende de gehele reis de enige eigenaar van een 4 die ik heb kunnen spreken!

gezet. Als we na enkele dagen de stad uitrijden, zien we geparkeerd aan een rotonde een prachtige Renault 4F4. Ik kan niet stoppen en Marjan weet tijdens het rijden toch twee foto's te maken. Ook aan deze auto met fraaie velgen met witte zijranden, oude grille en verchromde bumpers is te zien dat er de nodige aandacht aan besteed is.

We blijven enkele dagen in Porto, bekend om zijn beroemde Ponte Luiz 1, een stalen boogbrug over de rivier de Douro uit 1886, genoemd naar de toenmalige koning en ontworpen door een voormalige compagnon van Gustave Eiffel, de ontwerper van de Eiffeltoren en dat is in het ontwerp goed terug te zien. De historische binnenstad met

Vanaf Porto rijden we het binnenland in en volgen we de prachtige route langs de rivier de Douro. Hoog boven het meanderende water, dan weer beneden er pal langs. Mooie dorpen en stadjes, een geweldige lunchplaats op een prachtig uitzichtpunt. Mooie nieuwe camperplaats met keurig sanitair, tuinbanken en een schitterend uitzicht. En nog gratis ook! We vervolgen onze route richting Spaanse grens en bij een sluiscomplex in de rivier, dat we bekijken, zien we bij een restaurant een hele nette Renault 4 GTL staan. Crèmekleurig, met originele oude imperial, verchromde bumpers en een net interieur is ook aan deze auto te zien dat hij door een liefhebber wordt onder-

zijn smalle, steile straten en pleinen met mooie gebouwen en vele terrasjes is een lust voor het oog. Bo heeft ook veel succes en bekijks en wordt talloze malen op de foto

houden. Op een gegeven moment voert de Douro naar het zuidoosten, waar wij naar het noordoosten afbuigen. Vrij snel passeren we de Spaanse grens en rijden we richting Picos de Europa, een grillig gebergte in het noordoosten van Spanje. Op weg daarheen zie ik op een binnenplaats in een stadje waar we doorheen rijden in een flits een Renault 4 Jogging staan. Wat verder kan ik stoppen en loop een stuk terug. Ik ontwaar een 4 die werkelijk zijn beste tijd heeft gehad en zichtbaar van plamuur aan elkaar hangt. De Spanjaarden verzorgen hun Viertjes niet zo goed als hun Portugese burens. We rijden enkele dagen door het Picosgebergte en genieten van de grilligheid van het gebied. Haarspeldbochten, bergmeeren, prachtige uitzichten, mooie dorpen, schitterende overnachtingsplaatsen, we maken het allemaal mee. Dan bereiken we de Noord-Spaanse kust van de Golf van Biskaje, waar we overnachten op een mooie aan de zee gelegen camperplaats. Hierna vangt de onvermijdelijke terugreis aan en via enkele tussenstops in Frankrijk en Luxemburg arriveren we 7,5 week en 7500 km na ons vertrek weer in Vledder, waar een wildernis van een tuin smeekt om onderhoud. We kunnen terugkijken op een geweldige reis met veel hoogtepunten en veel leuke ontmoetingen met mooie Viertjes!

*Peter van der Eerden ✱
Marjan van der Staaij*

Een bekend gezicht

Naam: Henk Buwalda

Woonplaats: Wytgaard

Beroep: Medewerker bij de grootste bouwmarkt van Nederland

Wat voor Renault rij je? Diversen; Renault 4, 4 cabrio, fuego, 25, alpine, en voor dagelijks gebruik een Kangoo.

Hoelang rij je al Renault? Pfff, al heel lang, weet ik niet meer. Al heel lang.

Waarom rij je Renault? Tsja, uit armoede via mijn zwager een Renault 4 gekocht. Eigenlijk is dat altijd zo gebeven. De armoede. De renault 4 is een leuk praktisch autootje

Wat zijn de charmes van je auto? Leuk,

alles kan er in. Super functioneel
Hoelang ben je al lid van de club? 12,5 jaar he. Vanaf dag 1.

Hoe ben je met de Rvvc in contact gekomen? Mede oprichter. We gingen weg bij de Renault 4 club en zou het jammer vinden een aantal mensen niet meer te zien.

Wat betekent de Rvvc voor je: Leuke club evenementen in vele provincies

Heb je ook buiten de evenementen om contact met andere leden? Jawel, maar ga niet zeggen wie.

Ben je ook lid van andere autoclubs? Zo ja, welke en waarom? Nee, helaas niet. Van de types die ik heb zijn geen andere clubs.

Ga je ook naar auto/Renault evenementen die niet door de RVVC georganiseerd zijn? Ja, oh oh Renault en eerder naar Olde Beth, maar dat is niet meer.

Kan je in een zin weergeven hoe het voelt om in een oude Renault te rijden?

Geweldig, geweldig, geweldig.

Wil je nog iets kwijt of heb je nog iets aan te vullen? We zouden subsidie moeten krijgen voor Groningers die naar evenementen komen.

Een rondrit met Tom en Tomke

Wat doe je als je overvallen wordt door een telefoontje van de voorzitter van de RVVC met een apart verzoek? Juist.... eerst proberen alle details van dat verzoek af te wegen of het mogelijk, wenselijk, maar vooral ook leuk is. Aangezien onze voorzitter het ook allemaal niet wist, maar een schriftelijk verzoek had gekregen of er iemand met een ouder type Renault een rondrit met een

De Heechste tiid evenemint

bewoner van Kentalis in Sint Michielsgestel (Noord Brabant) kon maken, vroeg hij of ik daar aan mee wou werken.

Het verzoek werd doorgemailed en daarin stond dat het een 46 jarige man betrof die slechthorend en slechtiend was. Zijn naam was Tom en die zou heel graag in een Renault 5 willen rijden. Die heb ik dan wel niet maar een ander type Renault was ook oke.

Er werd een afspraak gemaakt voor afgelopen mei, maar een week voor de afspraak kreeg ik een berichtje of het een tijdje uitgesteld kon worden omdat Tom al door zijn ouders verrast was met een rondritje met een andere oldtimer. Een nieuwe afspraak werd gepland voor 12 september en die ging ondanks de wat mindere weersvoorspellingen wel gewoon door. Kelly, zijn begeleidster, had een route van 45 km uitgezet en een vrijwilliger genaamd Tomke, die Tom goed kende, gevraagd om hem te begeleiden.

Na een mooi stuk van de route gereden te hebben, waar Tom volgens mij niet veel van zag, kwamen we bij een terrasje waar we aan de koffie met gebak gingen. Tom ging voor een van zijn favoriete biertjes. Die was blijkbaar zo lekker, dat hij er wel bijna een half uur over deed. Tomke, de begeleider moest ook die middag nog werken, dus via de navigatie teruggereden en daar kreeg Tom van mij nog een schaalmodel van een Renault 4. Die werd aan zijn grote verzameling modelautootjes toegevoegd werd me verzekerd. Ik werd daarna zelf nog aange naam verrast met lekkere Belgische bonbons en een lekker Belgisch biertje. Al met al een leuke middag met leuke en enthousiaste mensen.

Berrie van Mier

Voor een stukje onderhoud aan mijn kampeerwagen eerst op dinsdag even naar Bert gereden. Nieuwe olie en filter en kijken of er nog ergens lekkage is. Alles in orde. Dan meteen maar de grote clubtent opladen en dan direct door naar de camping, alwaar Maya, Mandy en Henk al aanwezig waren. Ik vroeg Henk -omdat ik nogal hongerig was- naar de McDonald's Heeg; deze was er dus niet. Ik had me vergist in de Friese naam Heeg.

Ik woonde voordien op 25 km van The Haege (da is engelines). Het Friese Heeg is dus blijkbaar iets kleiner, ook IKEA Heeg bestaat dus niet, zoeken naar nieuwe inrichting voor mijn huis moest dan maar een paar dagen langer uitgesteld worden.

Het weer werd minder naarmate de avond inviel, wind en lichte regen. De volgende dag wilde Henk de grote tent voorbereiden maar het ging flink harder regenen dus effe uitstellen maar. Het ging van kwaad tot erger tot donderdagmiddag, toen kon de tent met vereende krachten de lucht in.

Ook in Friesland vallen de appels niet ver van de boom, het was dus wel uitkijken geblazen onder de ouderwetse hoogstammers. Een appeltje van zo'n 8 meter is toch wel erg hard op je kop. Ook gaf het best harde klappen op de grote tent.

De vrijdag was als vanouds, langzaam druppelden de andere clubleden binnen op de camping. Effe alles installeren en dan aan de praat en de drank. Met de georganiseerde Bier en Burgers. Na een paar jaar afwezigheid voelde ik me meteen weer thuis.

Dan was er op zaterdag de traditionele rondrit door het Friese landschap. Ik besloot mee te rijden met Henriette en Miriam omdat mijn camper met een luifel lastig de bochten door komt. Weer een tocht langs vele kleine dorpen en smalle straatjes -soms wel zéér smalle leuke objecten. Opletten waar je heen moet en tegelijk de vragen proberen op te lossen, blijft altijd spannend. Na enige tijd van inspanning kwamen we in een uitspanning, alwaar de koffie met het gebak op ons stond te wachten. Verder rijden dus, weer veel vragen en zelfs onze kennis van de Elfstedentocht werd gepolst.

Even voor de jongeren onder ons: De Elfstedentocht is een rondje schaatsen van zo'n 16.000 man door Friesland van ongeveer 200 kilometer lengte, die voor het laatst 22 jaar geleden werd gereden. Het kost, warm aangekleed en muts op, schaatsen, drankje en hapje voor je, uren voor de t.v. Maar dan heb je als Rotterdammer wel het idee iets te hebben volbracht. Pffffft.

Onze tocht eindigde op de camping met een laatste opdracht. Draai aan de bingomolen en tel de nummers van 4 balletjes bij elkaar voor je score. Ik had geluk dat de eerste bal 64 was en de tweede 62. De derde was 58 en toen begon het mij te dagen, dat het maar tot maximaal 75 ging als hoogste en dat ik aardig op gang was. Toen mijn vierde bal het getal 52 toonde, realiseerde ik mij dat ik met 236 punten best hoog zat.

Bij de prijsuitreiking kwam mijn naam maar niet naar voren, ik dacht even dat mijn briefje misschien kwijt was, maar als laatste kwam toch mijn naam: Adriaan was de winnaar van de hoofdprijs, een tas vol leuke dingen en niet te vergeten de Elly Buwalda Bokaal. Die nu trots bij mij op de kast staat. De zaterdag ging verder met een BBQ in de

grote tent en veel leuke verhalen tijdens het eten. En voor mij vele hernieuwde kennismakingen. Helaas hoorde ik dat Wilma en Wim hun lidmaatschap opzeggen, jammer hoor, ik had hun er graag nog bij gezien. Het eten was goed en de stemming ook. Als vanouds dus.

De zondag bracht nog een verrassing, Marcel met zijn Estafette die voor een aangeklede brunch zorgde. Dat zag er goed uit en was echt leuk om te zien. Afsluitend wil ik opmerken dat ik genoten heb en dat ik naar meer verlang.

*Groeten allemaal en tot ziens.
Adriaan*

Stam 70 jaar

Zo af en toe kom je op facebook een berichtje tegen waarvan je denkt: "Daar kan ik wel wat mee". In de groep "Renault Fans Nederland" plaatste iemand een bericht met allemaal foto's van leuke oude Renaults, zoals we die bij de club kennen, in een feestelijke omgeving. Iets meer zoeken en het blijkt het 70-jarige jubileum van het Renault-dealerschap van Stam te zijn. Het feestje is in de showroom van Stam Amersfoort, wat voor mij een soort van om-de-hoek is. Ergens las ik "morgen en zondag", blijkbaar op de vrijdag gepost. Op de zaterdag heeft een ieder zo zijn bezigheden, dus leek de rustige zondag een beter moment om een kijkje te nemen.

Op de vroege zondagmiddag aangekomen bij de dealer bleek dat het feest vooral op zaterdag was en dat het pand open was wegens de opruimwerkzaamheden. Net jammer, maar het was wel lekker rustig, zodat we nog even leuk naar de mooie oude Renaults konden kijken. En fotograferen dan:

Een 64-er Viertje

Een R16 TS uit 1969

Geweldige bedrijfswagens en nog een 8 op de achtergrond.

Een verzameling Vijffjes van de tweede generatie met daarachter een Espace van de eerste generatie.

Hele mooie 17TS en een 12 Gordini.

Een oude en een nieuwe Alpine.

De echte kenner kan ook aan de zijkant herkennen dat dit een 30 is.

Een hele mooie 10 en een even zo mooie Caravelle.

Opa 4CV met zijn kleinzoon!

Groeten, Bram en Folkert

Agenda

5-7 juni 2020

RVVC Voorjaarsevenement
Flevoland
www.rvvc.nl

5-7 juni 2020

RVVC Voorjaarsevenement
Flevoland
www.rvvc.nl

11-13 september 2020

RVVC Najaarsevenement
Achterhoek, Gelderland
www.rvvc.nl

Clubinformatie

Renault Vrijbuiters Vrienden Club

Opgericht 15 sept 2006 te Hoogwoud
KvK 01116245

Ledenadministratie

penningmeester@rvvc.nl
Lidmaatschap EUR 15 per persoon per kalenderjaar, EUR 25 per gezin per kalenderjaar t.n.v. RVVC
IBAN: NL 52 RBRB 0706 4852 11

Webmaster

Michiel Komies, webmaster@rvvc.nl

Bestuur

Bert Strijker
De Noesten 46
9431 TC Westerbork. 06-29565652

Folkert Sikkema
Dr. F.W. Klaarenbeeksingel 57
3871 XB Hoevelaken. 06-54711116

Henk Buwalda
Meekeshof 23
9089 BC Wytgaard. 058-2553235

Martijn Brouwer
Woldstraat 69
7941 LG Meppel. 06-42516883

Menno Merts
Breegraven 67
7231 JB Warnsveld. 06-15097768

Coördinator evenementen

Henk Buwalda; contactgegevens: zie boven

Redactie Uitlaatklep

Wouter Hoek, Harry Velthuis,
Martijn Brouwer redactie@rvvc.nl

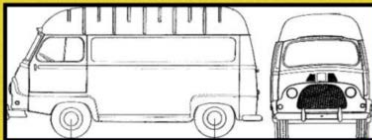
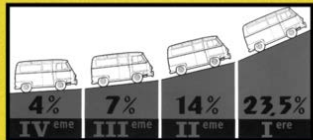
Clubartikelen

Mandy Welagen-Marlies Kuiper
clubwinkel@rvvc.nl

Technische vraagbaak

Jaap Wagenmaker, tel: 0228-724333
Wim Meester, tel: 0228-584825
Harry Velthuis, tel: 0591-618696

AUTOEXCELLENT Multimerken Specialist.
Strijker

Renault Estafette Specialist
Willem Belder Klassiekers
Tel: +31 (0)644904582

Marsweg 115-3
7202AT Zutphen
Bezoek op afspraak

Email: estafettewillem@gmail.com

WWW.RENAULTESTAFETTE.NL

Assurantiëkantoor Henk den Uil B.V.
Kantoor: Rembrandtlaan 12
3962 AH Sluisekerke
postbus 1007
3960 BA Sluisekerke
tel.: (0184) 415822*
fax: (0184) 420685
mobiele tel.: 06-51405234
sparen - hypotheek - financieringen - pensioenen